

Preporučena Heta:
Celo leto . . . K 10—
Pol leta . . . " 5—
Četrt leta . . . " 2-50
Mesečno . . . " 1—
Enaj Avstrije:
Celo leto . . . K 15—
Pecamerne številke
" 10 vinarjev. ::

STRAZA

Inserati ali oznani
se računijo po 12 vinarjev
od 6redne petivrate: pri
večkratnih oznanih velja
::: popust :::
„Straža“ izhaja v po-
deljek in petek popoldne
Rokopisi se ne vračajo.

Uredništvo in upravljanje: Maribor
Baročna ulica 5. — Telefon št. 113.

Neodvisen političen list za slovensko ljudstvo.

Z uredništvom se more govoriti
vsak dan od 11.—12. ure dopold.

Svetovna vojska.

Hud poraz Rusov pri Sieniawi. — Avstrijska armada v Galiciji pripravljena na bitko. — Naše čete zavzele važne postojanke v Srbiji. — Avstrijska „vražja divizija“. — Rumunija proti Rusiji. — Nemci uspešno prodirajo proti Parizu. — Cel svet nestrpno čaka na končni izid.

Avstrijsko-srbsko bojišče. Kaj se godi na srbskem bojišču.

Z bojišča, 25. septembra.

Na srbskem bojišču naše prodiranje izborna napreduje. Na eni strani naše bojne črte, posebno tam, kjer se nahaja srednje visoko gorovje, so se pojavile močne srbske čete. V tej pokrajini — Podrinje imenovana — se nahaja posebno veliko močvirja. Omenjene srbske čete imajo namen, zadrževati prehod naših čet pri Zvorniku in Loznici v Srbijo, ker hočejo ob enem tudi od strani motiti dohod naših pomožnih čet. Vodstvo naše armade je pa spoznalo potrebo, da prežene Srbe iz Podrinja. Po večdnevni trdi boj se je končno našim četam to tudi posrečilo in smo zasedli celo važne višine zahodno od Krupanje. Te višine so za nadaljni razvoj našega bojevanja proti Srbom velike važnosti, ker na daleč okoli obvladujejo ozemlje ob Drini. Posebno važne so za nas že zasedene višine Jagodina, Črnivir in Biljke. Na teh višinah bo imelo naše nadalnje prodiranje v Srbijo veliko podporo. Našim četam je sedaj odprta pot v hribovje pri Valjevu. Odslej se nam ni treba več bati, da bi se Srbom posrečilo motiti dohod naših pomožnih čet in glavni armadi. Zasedli smo že tudi neko važno postojanko, katera nas posebno za hrbtom dobro krije in varuje pred sovražnim obhodom. Ta postojanka — katere ime se še ne sme sedaj objaviti — nam zelo olajša prehod naših čet pri Zvorniku in Loznici, ter ob enem tudi daje varno poročstvo, da se ni treba bati, da bi bile naše čete za pohod v Srbijo preslabe. Večina čet, katere bi sicer morale biti za varstvo ozadja naše armade, se sedaj lahko udeležujejo boja v prvih vrstah.

Naši skoro ujeli princa Jurija.

„Südslavische Korrespondenz“ piše: Prejeli smo od nekoga častnika, ki se nahaja na srbskem bojišču, iz Srbije (brez označbe kraja in datuma) — sledeče poročilo:

Kakor znano, so naše čete neki torek ob 3. uri zjutraj, zakrite v gosto meglo v nižavah Drine, prekorajili reko Drino in po vročem boju zavzele srbsko mesto L. V tem boju so imeli Srbi velikanske izgube. Po obilni večerji na srbskih tleh, kjer so nam svetile goreče hiše, smo tamkaj prenočili. Drugega dne, zgodaj zjutraj so naše čete nadaljevale prodiranje v notranjost Srbije. V lepem in v ne prevročem vremenu smo korakali dva dni, ne da bi bili trčili na sovražnika. Ker smo se morali bati, da bi Srbi bili podsuli ceste in pota z minami, smo napodili tu pred se dve čredi. Ta varnostna odredba se je pa izkazala kot odveč. Srbi, katere smo porazili pri L., so se umaknili proti jugozahodu in se utaborili pri V. z namenom, da zabranijo združenje naše čete z našo drugo skupino, ki je prodirale čez K. po cesti proti V.

Srbski načrt se je popolnoma izjalovil. Naša izborna artilerija je Srbom tudi tukaj onemogočila, da bi se bili mogli delj časa vzdržati v svojih postojankah. Ko so planile naše vrle čete z bajoneti med živijo-klici po Srbih, so jo Srbi takoj odkurili. Naselbina, katero so si izbrali Srbi za svoje opiralništvo, je že bila tedaj v plamenu, ko smo mi vkorakali v njo. Med tem časom je imela, kakor smo pozneje izvedeli, tudi naša druga skupina pri K. hud spopad s srbskimi četami, katerim je poveljeval srbski princ Jurij. Tudi tamkaj so bili Srbi popolnoma poraženi in 5. srbski pešpolk je bil popolnoma uničen. Pripoveduje se nam, da ni dosti manjkalo, da ni bil srbski princ Jurij ujet v trenutku, ko so naše čete naskočile sovražnikovo postojanko in Srbe zapodile v beg. Med tem smo se združili z našo drugo skupino in nadaljujemo med neprestanimi boji naše prodiranje. Danes smo že šesti dan v Srbiji in podimo sovražnika pred nami. Ujeli smo veliko število srbskih vojakov. Nekateri izmed njih se nahajajo v pomilovanju vrednem stanju. Pravili so nam, da ne dobivajo skoro nič jedi, med tem, ko je razpoloženje naših vojakov izborna. Imeli smo do sedaj le malo izgub. Zdravstveno stanje naših čet je izvrstno.

Avstrijska „vražja divizija“.

Graec, 25. septembra.

Po „Tagesposti“ posnamemo vsebino pisma nekoga avstrijskega častnika, kateri se bojuje s svojo divizijo proti Srbom. Iz tega pisma se vidi, kak je položaj naših čet v Srbiji in kako je razpoloženje naših vojakov na južnem bojišču. Pismo je pisano že pred nekaj dnevi in se glasi:

„Naš velik bojni načrt se sedaj izvršuje. Mi sodimo položaj samo po tem, kar sami vidimo, to je po naših uspehih. Da stojijo stvari za nas zelo ugodno, o tem smo trdno prepričani. Upamo tudi, da se bo uspeh našega orožja v kratkem pokazal.

Našo divizijo imenujejo Srbi vražjo divizijo in se nas zelo bojijo. To je za nas posebna važnost, ker s tem sovražnik priznava, da z Avstriji ni dobro črešenj zobati. K naši sreči je vreme bilo do sedaj še dokaj ugodno. Naš splošen položaj je torej za sedaj izborn. Mi sicer počasi napredujemo, a sigurno.

Ravnočkar smo dobili poročilo, da je v osrednji Srbiji izbruhnila ustajaja. Kmetje še do sedaj niso dobili od vlade plačanih reči, ki so jih prodali ob zaključni vojski srbski armadi. Rači tega se povsod pojavljajo znaki prekucije. Z Rusije baže ne dobijo Srbi nobene, tudi denarne pomoči več. Pričakuje se torej, da bo propad Srbije v kratkem popoln. Ob enem se domneva, da bo po končani sedanji vojski izbruhnila v Srbiji še tudi domača vojska. Potreba torej bo, da jo bo Avstrija za delj časa imela zasedeno. Srbija je sedaj od sveta odrezana in najboljša zveza, ki uspešno deluje, so naše krogle in granate.

Še enkrat ponovim: Naša stvar stoji v Srbiji zelo ugodno. Navdušenje naših voja-

kov je veliko. Da so naše čete izborno razpoložene, imamo pripisovati mnogo tudi temu, ker je oskrba naše armade z živežem popolnoma zadovoljiva. Tudi vse drugo, kar se tiče naše armade, gre prav lepo od rok.

Velike srbske izgube.

Sofija, 24. septembra.

Zopetno napadalno postopanje avstrijskih čet je prizadajalo srbski armadi neizmerne izgube. V Niš prihajajo dan na dan dolgi vlaki s samimi ranjenci. Ranjenci so slabo oskrbljeni. Večkrat se zgodi, da se prevažajo na bojišču ranjeni vojaki s takimi, ki so zboleli na koleri. Dne 18. septembra je prišlo samo v Niš 30 vlakov s samimi ranjenci, za koje pa v mestu ni več prostora.

Zemun in Belgrad.

Poroča se: Železnica do Zemuna še ni popolnoma popravljena. Vlaki vozijo samo do Batajnice, ki leži 12 km od Zemuna proč. Odtod se pride po slabih cestah z vozom v mesto. Z daljnogledom se prav natančno opazijo poškodbe, ki so jih naše čete povzročile v Belgradu. Kalimegdan in vse vojašnice so razsute. Tudi spomenik Karadžordžević, ki se je postavil po zaključni srbskih zmagah na Balkanu, je podrt. Na srbskem bregu Save so vsa utrjena poslopja, kakor carinska hiša, vojašnica, stražnica, iz katerih so Srbi streljali na logrski breg, izginila z zemeljskega površja. Tudi tobačna tovarna je razgajana od bomb.

Avstrijsko-rusko bojišče.

Razvrstitev v Galiciji končana.

Z bojišča, 25. septembra.

Ko se je po drugi bitki pri Lvovu zbirala naša armada v Galiciji v nove prostore, je težka ruska artilerija obstreljevala v veliki oddaljenosti naše utrjene postojanke, a brez vsakega uspeha. Nova razvrstitev naših čet v Galiciji je že končana.

Kako so natepli naši Ruse pri Sieniawi.

Valovi reke San rudeče pobarvani.

Poročali smo že, kako so maloštevilni avstrijski poddelki dne 17. septembra hrabro branili vojaško utrjeni most pri Sieniawi ter so prizadjali Rusom velike izgube.

V poljskem listu „Nova Reforma“ popisuje nek udeleženec borbe pri Sieniawi potek bojev sledeče: Na utrdah pri Sieniawi so bile razvrščene po številu razmeroma slabe avstrijske čete. Imeli smo tam samo tri bataljone infanterije, med tem, ko je proti nam prodirala ogromna ruska bojna moč in sicer: dva armadna zbora, ki sta imela seboj tudi težko artilerijo. Kljub silni sovražni premoči se je na avstrijski strani sklenilo, braniti naše postojanke. Kolikor mogoče dolgo, ter jih držati vsaj tako dolgo, dokler ne stopi v boj težka sovražna artilerija. Mi smo našo bojno črto zelo na dolgo raztegnili in na ta način sovražnika slepili, kot bi bilo na naši strani v boju več polkov. Naša infanterija je z izbornim streljan-

jem uspešno podpirala delo naših topov in tako se je nam posrečilo, da smo sovražnika o moči naših čet premotili. Na ta način smo preprečili sovražno prodiranje. Ogenj sovražne infanterije in poljskega topništva nam je napravil zelo malo škode. Cele tri dni smo se držali v naših postojankah ter smo se uspešno branili zoper sovražne napade. Mi bi se bili držali še dalje, ako ne bi došla sovražna težka artilerija, katere je pripravljala pot za napad velike sovražne premoči.

Sprevideli smo, da je sedaj zelo ugoden čas, da se premeteno umaknemo. Naša naloga je sedaj bila, da prizadenemo Rusom kolikor mogoče velike izgube ter jim zabranimo prehod čez reko San. Naši pionirji so že poprej pod leseni most, ki vodi blizu Sieniawe čez reko, položili mine. Mi pa nismo hoteli samo razstreliti most, ampak načrt našega poveljnika je šel še dalje. Sieniawo smo zapustili krog pol dneva. Najprvo so šli čez most naši bolniki in ranjenci z osobjem bolnišnice v Sieniawi. Tem je sledila naša kavalerija z štirimi baterijami topništva, ki nam je v našem boju zelo dobro služila. Končno je šla čez most naša infanterija s strojnimi puškami. Pot nam je razsvetljavalo goreče mesto Sieniawa. Kaka dva kilometra od mostu smo prišli na izborne postojanke, ki so bile vsled z gozdovi obraščenega hribovitega ozemlja zelo dobro zavarovane. Tukaj smo našli izborni prostor za našo artilerijo in za strojne puške, katere smo tako razvrstili, da je sovražnik mislil, da je število istih na naši strani izredno veliko.

Rusi so pričeli pozno popoldne korakati na ta most: najpoprej kavalerija, pozneje ena baterija topništva in potem infanterija. En bataljon sovražne infanterije je bil že skoraj prekorachil most, ko je naenkrat zadonel grozen grom min, katere so se vzele. Visok ognjeni stebel se je mahoma vzdignil v zrak. Ruski vojaki, ki so se nahajali na mostu in ob mostu, bilo jih je več stotin, so bili vsi pri priči — mrtvi. Eksplozija (razpok) je povzročila v sovražnih vrstah grozno zmešnjavo, posebno pri onih četah, ki so že prekorachile most. V tem trenutku so začeli naši streljati s strojnimi puškami; tudi naša infanterija je sipala ognjeno točo v sovražne vrste.

Med Rusi je nastal velik nered. Skoro vsi Rusi, ki so že bili tostran mostu, so bili mrtvi. Le malokateremu sovražniku se je posrečilo, uteči našemu ognju. S tem činom smo Avstrijci svojo nalogo izvršili, prizadjali smo namreč Rusom ogromno žrtev. Kmalu nato so naše čete odkorakale. V valovih reke San so pa plavalji celi kupi mrtvih Rusov, voda pa je bila rdeče pobarvana od ruske krvi.

Nemško-francosko bojišče

Odločilna bitka na Francoskem.

Berolin, 25. septembra.

Velikanska borba na Francoskem traja dalje. Iz zadnjih uradnih poročil z bojišča je posneti, da je vsaj začasno ustavljena bitka na bojni črti izhodno od reke Oise notri do Reimsa. Toda to je mir pred viharjem, kajti obe armadi, francoska in nemška, se pripravljata na odločilni boj. Med Reimsom in med reko Maas se pa vrše neprestani boji. Francozi se tukaj opirajo na močne utrdbe, ki se nahajajo med gorovjem Argonnen in Verdunom. Ta bojna črta je kratka in znaša komaj 40 km. Ker je pa z utrdbami takorekoč posejana, je prodiranje nemških armad v tej smeri zelo otežkočeno. Mogočni francoski trdnjavi Toul—Verdun pa zabranjujeta prodiranje nemških armad na bojni črti Toul—Verdun. Vkljub temu so že prodrle nemške čete severno do Verduna. Z zavzetjem utrdb Troyon, Le Paroche, Camp de Romains in Lionville med Verdunom in Toulom so si pa zasigurali uhod v dolino reke Maas. Bitka pa, ki se bo tukaj bila, bo odločilna.

Velika bitka se bije v znamenju obleganja.

Berolin, 25. septembra.

O veliki bitki na Francoskem se poroča iz Pariza listu „Corriere della Sera“ sledeče: Velika bitka, ki že traja deset dni, dobiva vedno bolj značaj obleganja in bo bržčas tudi tako končala, kajti vsak hip se poroča, da se je obrambna bojna črta na tem ali onem mestu predrla, kar onemogočuje nadaljnji odpor na celi črti.

Vojaški poročevalec lista „Times“ piše o položaju bitke sledeče: Bitka dobiva polagoma značaj obleganja. Obe stranki se nahajata v močno utrjenih postojankah. Vrše se boji tudi po noči. Na obeh krajih se strelja iz težkih topov. Prišel je čas, ko bi se smelo pričakovati, da bo francoski vrhovni poveljnik peljal v boj vse čete, ki so mu na razpologo, proti temu ali onemu sovražnemu bojnemu krilu.

Francoski glas o ponočnih napadih Nemcev. Pariz, 24. septembra.

(Uradno.) „Petit Parisien“ priobčuje nek čla-

nek podpolkovnika Rousseta, v katerem izraža mnenje, da bo bitka napredovala počasi, ker so nemške čete zavzele zelo močne postojanke in se nahajajo v izborni utrjenih stališčih. Vkljub utrujenosti nemških čet so ponočni napadi Nemcev zelo smeli.

Uspešni nadaljnji boji Nemcev na Francoskem.

Berolin, 25. septembra.

Uradno se poroča z bojišča dne 24. sept.: Na zahodnem bojišču ni bilo danes nobenih posebno važnih dogodkov. Posamezni deli bojev so izpadli za Nemce ugodno.

Iz Belgije in z izhodnega bojišča ni prav nič novega.

Na morju.

Angleški minister o avstrijski vojni mornarici.

Rim, 24. septembra.

Rimski list „Giornale d'Italia“ priobčuje sledeči pogovor z angleškim mornariškim ministrom Churchillom. Churchill obeta Italiji mnogo koristi v slučaju, če bi se vrgla na stran trojnega sporazuma. Angliji je bilo znano, da se Italija ne bo nikoli borila v zvezi z Avstrijo proti Angliji. Položaj avstrijske vojne mornarice v Adriji se lahko primerja s položajem nemške vojne mornarice v Severnem morju. Avstrijska vojna mornarica se skriva in si ne upa na odprto morje. Dokler se Angliji ne posreči, da izvabi avstrijsko vojno mornarico na odprto morje, ne bo prišlo do končnega uspeha.

K temu pripomni „Pester Lloyd“ sledeče: Kar je povedal Churchill v zasramovanju o naši vojni mornarici, smatramo mi za poklon. Gotovo si bode vzela naša vojna mornarica, v kateri še vedno živi Tegetthoffov duh, poprej za vzgled nemško, nego pa angleško vojno mornarico. Dosedaj je prišlo na morju samo do enega samega spopada med nami in sovražnikom. Bil je to namreč napad polnoštevne angleško-francoske vojne mornarice, broječe 24 oklopnih ladij, na našo majhno križarko „Zento.“ Ta naša križarka, pravcata, orehova lupina v primeri s sovražnimi morskimi oklopnimi velikani, ki so planili po njej, se je borila kakor lev proti ogrsnim premoči, jih neusmiljeno obstreljevala in ko je že bila vsa v ognju in plamenu, se je raje častno potopila, nego bi se bila udala sovražniku. Tak duh vlada v naši in v nemški vojni mornarici. Angleži, ki si ne upajo odpluti s svojimi vojnimi ladjami iz varnih pristanišč na odprto morje, učinjajo velikansko neslavnost, če se drznejo odreči naši vojni mornarici duha junaštva.

Sicer je pa Churchill že lahko izvedel, da se nemške vojne ladje ne skrivajo v varnih vojnih lukah. Usoda treh velikih angleških križark, katere so potopili nemški podmorski čolni, naj bo Angležem za vzgled, kaj utegnejo pričakati od takega sovražnika. Tudi naša vojna mornarica v Adriji še utegne napraviti francosko-angleški vojni mornarici marsikatero presenečenje.

Dosedaj ima Anglija malo vzroka, da bi se bahala z velikimi čini svojih francoskih vojnih ladij v Sredozemskem morju. Naša vojna mornarica je dosedaj že toliko izvršila, da se je mnogoštevilnejši sovražnik niti lotiti ne upa. Nemoteno lahko izvršuje svojo nalogo, da varuje avstrijsko morsko obrežje. Nima pa prav nobenega poudara, da bi se spuščala na odprto morje. Če je pa angleški mornariški minister res tako hraber, potem pa naj le prevzame poveljstvo nad združeno francosko-angleško vojno mornarico v Sredozemskem morju in naj nas obišče. Kar bo potem doživel, tega ne bo preživel.

Drugačna sodba o avstrijski mornarici.

Angleški mornariški minister se je žaljivo izrazil o naši mornarici. Toda mornariški poročevalec v „Times“ piše čisto drugače: „Nikakor nečemo podcenjevati bojne sposobnosti avstro-ogrske mornarice, tudi ne junaštva in odločnosti, s katerim je prešinjeno vse mornariško osobje. Tudi ne smemo omalovaževati ugodnosti, katere nudijo dalmatinski otoki, ki so posebno pripravi za torpedne napade.“ Na to svetuje poročevalec sredozemskemu brodoju, da vznemirja našo obal, ker se s tem odvzame naši armadi veliko število vojaštva, ki se bi rabila za obrambo obali.

Nemška križarka „Emden“ bombardirala Madras.

London, 24. septembra.

Reuterjev urad poroča uradno iz Kalkute: Nemška križarka „Emden“ je priplula pred Madras ter streljala na dve shrambi za olje, ki ju je zažgala. Angleške utrdbe so odgovarjale na nemški ogenj. „Emden“ je ugasnila svoje svetilke in izginila v temi.

Madras je glavno mesto angleško-indijskega predsedstva istega imena, tretje največje mesto angleško-indijskega cesarstva. Na jugu je utrdba Sent George. — Prebivalcev je štelo mesto Madras 1. 1901 509.546.

Rumunija proti Rusiji.

Berolin, 24. septembra.

Rumunska vlada je zavrnila pritožbo ruske vlade, ker je Rumunija prepovedala po Donavi prevažati rusko vojaštvo v Srbijo. Pri tem se je sklicevala na svoje dolžnosti, ki jih ima kot nepristranska država.

Trije Hrvati proti 28 Srbom.

Bosanski Hrvat Ivan Juričević se je pred več dnevi, ko so mu zacelile prve hude rane, zopet vrnil k svoji četi na bojišče. Mož je res pravi navdušen jugoslovanski junak, ki hoče še nadalje za slavo naše ljube Avstrije prelivati svojo kri. Juričević je izobražen in krepek dečko, je zgovoren ter pripoveduje sledeče:

Rojen sem bil dne 18. aprila 1876 v Belgici v Bosni. Moj oče je že 30 let župan malega bosanskega sela. Po stanu sem mehanik (strojnik) ter sem oženjen. Žena mi je porodila sedem otrok, med temi šest dečkov, od katerih je najstarejši 17 let star.

Dne 27. julija t. l. sem bil vpoklican pod orožje. Prideljen sem bil k orožništvu v Sarajevu. Dne 1. avgusta sem že bil z aktivnim moštvom na srbski meji pri Višegradu. Ko smo dne 2. avgusta dobili poročilo, da se bliža srbska armada, je bila od nas poslana na mejo patrulja. Jaz in druga dva moža smo šli proti nekemu gozdu ob Drini blizu vasi Drinjače ob gori Trepina. Kmalu nato smo opazili srbsko patruljo, ki je štela 28 mož, pred nami. Srbi so imeli navadno obleko, a so bili od nog do glave dobro oboroženi. Ko smo jih zapazili, bili smo od njih komaj kakih 30 korakov oddaljeni. Naš frajtar je zapovedal ogenj in mi smo oddali na Srbe skupen strel (salvo). Potem pa smo se mi trije zakladili v 28 nasprotnikov. Kmalu nato smo bili v veliki gnječi. Z golo roko pa sem drvel nad Srbe in kogar je zadela moja koščenasta pest, je padel na tla. Kmalu sem začel streljati ter sem po kratkem boju ustrelil 4 Srbe, 7 sem jih ranil, tri pa ujel.

Kljub temu pa je bila proti nam še velika premoč. Sedaj pa se nam je približala pomoč. Prihitelo je 12 mož k nam in tako se mi je posrečilo, da sem tri moje ujetnike pripeljal pred našega poveljnika. A bil sem ranjen. Zadela me je sovražna krogla in bajonet v levo ramo. Kljub precejšnjim ranam sem pa ostal še od 8. do 11. ure v bojni črti, dokler nisem radi prevelike izgube krvi padel na tla. Naši vojaki od zdravniškega oddelka so me odnesli iz bojišča.

Naš priljubljen general mi je za mojo hrabrost dal 500 K nagrade in mi je še naznanil, da me bode priporočal v odlikovanje. Najprvo sem bil poslan v bolnišnico v Zagreb, kjer so me zelo skrbno zdravili. Potem sem prišel na Dunaj in sedaj se že neizmerno veselim, da me zopet pošljejo na mejo, da mi bo mogoče zopet se boriti za cesarja in domovino zoper sovražnika.

Huzar in ulanec. Beseda huzar, (francoski husar, angleški russar, nemški Husar) izvira iz madžarskega huzar, ki pomeni: dvajseti (husz pomeni dvajset). Svoj prvotni izvoz, pa ima ta beseda ravno v pomenu besede husz = dvajset, kajti za časa ogrskih vojn proti Turkom je morala vsaka vas dati od vsakih dvajset družin po enega popolnoma opremljenega jezdeca. — Ulanec, ki je ravno isto, kakor bi v slovenskem jeziku rekli sulicar, izvira po mnenju nekaterih jezikoslovcev iz poljske besede ula sulica, drugi pa trdijo, da beseda ulanec izvira iz turške oglan, ki pomenja mladenič. Ta beseda se je v turški jezik vrinila iz tatarščine.

4000 češpljevih cmokov. Žene v Mladi Boleslavi na Češkem so v nedeljo, dne 13. t. m., skuhale za ranjence v tamošnjih lazaretih 4000 češpljevih cmokov in so obljubile — še. Veselje vojakov je bilo neznansko in v najlepši slogi — kakor da ni bilo nikdar narodnih bojev med njimi — so se češki in nemški vojaki vrgli na cmoke.

Posrečilo se mu je. Namreč nekemu ranjenemu vojaku, ki leži v neki dunajski bolnišnici. Zdravnik mu je namreč v šali obljubil, za vsako strelno rano eno krono denarja. Misli je, je pravil vojak usmiljenki, da najde mogoče dve ali tri rane. A med tem jih je našel — sedem: eno na prsih, tri na ramah in tri v levi nogi, in moral je plačati — sedem kron!

Zadnja poročila.

Dunaj, 25. septembra. Pojavil se je nov slučaj kolere, zopet pri neki vojaški osebi, došli s severnega bojišča.

Carigrad, 25. septembra. Močno angleško brodogve se je prikazalo pred Dardanelami, kjer križari.

Budimpešta, 25. septembra. V Miškolcu Satmar-Nemetiju, Ungvarju in Budimpešti se je pojavil po en slučaj kolere, v Tokodu trije slučaji, — skupaj 7 slučajev.